

UNIUNEA NATIONALA A BAROURILOR DIN ROMANIA

BAROUL IASI

Cabinet avocat "Alexandru GROSU"

Iasi - str.Moara de Foc nr.35,et.4,cod 700520

Tel: 0721.371655; email: avocat_grosu@yahoo.com

TRIBUNALUL BUCURESTI

DOSAR NR. 39686/3/2015

TERMEN 05.10.2016

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatii **OTTO DANIEL**, fiul lui Wolfgang și Martina Thiel, născut la 24.12.1981 în Berlin, cetățean german, de sex masculin, domiciliat în Tribsees, Ostmauerstrasse, nr. 23, Germania, posesor al pașaportului nr. C3JPPLRL5, emis la 24.09.2010 si **MUNDIN MATTHIAS**, fiul lui Thomas si Veronika Munding, născut la data de 01.02.1994 în Merseburg, cetățean german, de sex masculin, necăsătorit, studii – 11 clase, șomer, domiciliat în Germania, Tribsees, Ostmauerstrasse 23, posesor al pașaportului nr. C3JPP48Y8, eliberat la data de 13.12.2012, avand domiciliul procedural ales la **Cabinet Avocat Alexandru Grosu din Iasi, str. Moara de Foc nr. 35, et. 4, prin avocat Alexandru GROSU**, in baza dispozitiilor art. 202, art. 242 si art. 362 Cod Procedura Penala formulam prezenta cerere de

**REVOCAREA sau INLOCUIRE A
MASURII PREVENTIVE A ARESTULUI**

masura preventiva ce apreciem ca este neintemeiata si nejustificata raportat la urmatoarele motivele ce le vom detalia.

In subsidiar solicitam inlocuirea masurii preventive dispuse fata de subsemnatii inculpati, din masura arestului preventiv in masura arestului la domiciliu. astfel cum este ea prevazuta de disp. art. 218 si urmatoarele din Codul de Procedura Penala.

In fapt subsemnatii suntem in stare de arest preventiv incepand cu data de 13.06.2015, in vederea judecarii in calitate de inculpati in dosarul 39686/3/2015. Apreciam ca in toata aceasta perioada am fost supusi, in mod nelegal, acestei masuri preventive, hotararile si incheierile in baza carora a fost dispusa masura arestului preventiv si mentinuta fiind pronuntate in mod nelegal si fara a se analiza probatoriul existent la dosar.

Începând cu momentul reținerii noastre și până la data de 18.05.2016 subsemnatii, în ciuda aparentei de drept, am fost privați de o apărare efectivă și de o înțelegere a situației noastre juridice, după cum vom detalia în prezentarea situației de fapt și drept, ulterioară acestui moment.

Acest fapt s-a datorat atât nerespectării mai multor drepturi de către instituțiile ce desfășurau activitățile de urmărire și cercetare penală cât și din prisma unei apărări efectuate de către avocați ce nu și-au respectat obligațiile contractuale și deontologice, comitând astfel inclusiv fapte penale față de care am formulat plângeri.

Astfel reprezentantul Ministerului Public, organele de poliție dar și judecătorii desemnați în cauză nu și-au respectat întocmai obligațiile legale, fiindu-ne încălcat dreptul la apărare prin lipsirea de o traducere efectivă a procedurilor desfășurate în dosarul penal.

Nici până la data prezentei cereri subsemnatii inculpați nu am primit un exemplar al rechizitoriului care să fie corect tradus în limba germană, limba maternă a noastră.

Dealtfel nici interpretii ce desfășoară activitate de traducere a ședințelor de judecată nu pot fi considerați a efectua o traducere efectivă, aspecte ce se pot dovedi cu înregistrările audio efectuate în sala de judecată.

În acest mod, coroborat cu atitudinea avocaților de până la data de 18.05.2016, ce nu ne-au informat, tradus sau explicat ce drepturi avem față de dosarul penal, aspecte la care s-a adăugat și neglijarea de către instanța a rolului activ, ce-i impunea să se asigure în mod absolut, ca subsemnatii, am înțeles și suntem capabili să ne exercităm drepturile și obligațiile procedurale, ajungându-se astfel la situația în care subsemnatii am fost supuși până la acest moment unui proces penal injust și neechitabil.

Mai mult apreciem că inclusiv prezumția noastră de nevinovăție este nerespectată prin menținerea măsurii preventive a arestului, în mod constant, fără a exista macar solicitarea acuzării în sensul prelungirii acesteia și fără a se preciza în concret care sunt motivele ce determină această măsură.

După cum menționăm în argumentația de mai sus, prezenta cauză penală dar și măsurile dispuse pe parcursul cercetării și judecării acesteia prezintă mai multe carente de legalitate după cum urmează.

Făta de actele efectuate în cursul urmăririi, când într-un final am reușit asigurarea unei apărări efective, am înțeles să formulăm contestații și să invocăm excepții de nulitate în cadrul dosarului 39686/3/2015.

În cererea precizată mai sus am contestat următoarele acte de procedură întocmite cauză pe durata urmăririi penale și a judecării, până la data de 01.06.2016:

- rechizitoriul din data de 04.11.2015 din dosarul de urmărire penală 310D/P/2015

- intreg materialul probator din dosarul 310D/P/20155, insemnand declaratiile martorilor audiati in prezenta cauza, procese verbale de consemnare a activitatilor de supraveghere raportat la traducerile efectuate de interpreti, procesele verbale de perchezitiile si constatarile efectuate ca urmare lor, declaratii subsemnatilor inculpati raportat la traducerea lor, inscrisurile si imaginile depuse la dosar .
- incheierea de camera de consiliu din data de **03.12.2015** din dosarul 39686/3/2015

Fata de aceasta situatie apreciem ca intregul material probator administrat in cauza in cursul urmaririi penale, rechizitoriul din data de 04.11.2015 din dosarul de urmarire penala 310D/P/2015 si incheierea de camera de consiliu din data de 03.12.2015 din dosarul 39686/3/2015 sunt lovite de nulitatea prevazute de art. 280, art. 281 si art. 282 Cod Procedura Penala pentru urmatoarele motive.

Apreciem de asemenea ca aspectele ce vor fi indicate mai jos reprezinta vicii de legalitate ce trebuiau invocate din oficiu in faza procesuala a camerei preliminare conform art. 54 CPP.

Rechizitoriul din data de 04.11.2015 din dosarul de urmarire penala 310D/P/2015 si incheierea de camera de consiliu din data de 03.12.2015 din dosarul 39686/3/2015 sunt lovite de nulitate ca si o consecinta subsecventa a nulitatii materialului probator pe care acestea se intemeiaza.

Astfel, probele administrate in cursul urmaririi penale sunt viciate de neindeplinirea conditiilor de legalitate, traducerile sunt neconforme cu realitatea iar actele de procedura indeplinite fara respectarea tuturor obligatiilor legale.

Fata de **declaratiile persoanelor audiate** in cauza facem urmatoare mentiuni ce vor demonstra nelegalitatea acestora precum si caracterul lor indoielnic si al aspectelor retinute.

Consideram ca unele dintre aceste declaratii sunt false neputand, la acest moment si fara verificari suplimentare din partea instantei, preciza care sunt reale si care nu.

Invederam in acest sens faptul ca niciuna din declaratiile existente la dosarul cauzei nu este olografa. Totodata organele de urmarire penala nu fac niciun fel de mentiune cu privire la capacitatea efectiva a persoanelor audiate de a serie sau despre posibilitatea lor de a declara in scris.

De altfel toate persoanele audiate atesta ca au citit si inteles cuprinsul declaratiilor si ca le sustin, cu toate acestea neregasindu-se sintagma precizata, in scriere olografa pe niciuna dintre declaratiile partilor vatamate si a martorilor.

Aceasta lipsa a declaratiilor olografe dobandeste importanta in circumstantele in care multe dintre declaratiile partilor vatamate si a martorilor, contin semnaturi diferite intre declaratiile aceleiasi persoane.

Declaratiile partilor vatamate prezinta o maxima importanta deoarece, la termenul din data de 07.09.2016, acestea au depus marturie, in fata Tribunalului Bucuresti in dosarul 39686/3/2015.

Desi natural si normal ar fi fost ca partile vatamate sa declare conform depozitiilor din cursul urmaririi, in cursul cercetarii judecatoresti acestea au prezentat o situatie de fapt diferita de cea relatata anterior, situatie de fapt care nu se mai coroboreaza cu cea indicata de Ministerul Public prin rechizitoriu.

In schimb, noile detalii prezentate de partile vatamate vin sa intareasca dubiul deja existent cu privire la legalitatea urmaririi penale precum si sa se coroboreze cu plangerile si situatia de fapt prezentata de inculpati.

Partile vatamate, astfel audiate, invedereaza ca au inceput sa colaboreze cu organele de politie de la inceputul urmaririi penale, ca le-a fost indicat de organele de politie a continue sa se intalneasca cu inculpatii si sa ii provoace sa comita fapte penale.

Mai mult, Stanciu Stefan, in declaratia sa din fata Tribunalului Bucuresti atesta inclusiv faptul ca probele folosite in vederea acuzarii au fost obtinute in mod nelegal, mai precis ca filmarile create in cursul urmaririi penale nu au fost efectuate conform dispozitiilor legale si ale instantei.

Stanciu Stefan ne precizeaza, sub juramant, ca organele de urmarire penala i-au incredintat un ghiozdan, in care acestia montasera aparatura de supraveghere video si audio.

Este evident ca un astfel de comportament, in vederea producerii de probe, excede atat cadrul legal, in speta art. 102 Cod Procedura Penala cat si mandatele de supraveghere emise de instantele astfel investite.

Organele de urmarire penala, in momentul in care se sesizeaza cu privire la savarsirea unei fapte penale si afla si identitatea partilor vatamate, au ca principal obiectiv inlaturarea starii de pericol si a efectelor vatamatoare fata de partile vatamate.

Ori in prezenta cauza se poate concluziona ca incepand cu data sesizarii si inceperii urmaririi penala coincide cu momentul in care organele de urmarire penala au aflat identitatea partilor vatamate, tocmai de la partile vatamate.

Acest moment este situat in luna ianuarie 2015, motiv pentru care organele de urmarire penala au continuat, timp de 6 luni, sa incalce obligatiile de service si dispozitiile legale, prin fortarea partilor vatamate sa continue activitatea lor infractionala, sa ii pastreze in calitate de parte vatamata fara a inlatura starea de pericol la care erau supusi si prin a indamna partile vatamate sa determine inculpatii sa comita fapte penale.

Aceste fapte penale urmau a fi filmate de catre organele de politie, prin intermediul camerei montate in ghiozdanul oferit lui Stanciu Stefan, ulterior proba urmand a fi editata pentru a servi cat mai bine acuzarii.

In aceleasi declaratii, partile vatamate invedereaza ca nu au fost fortate in niciun fel de inculpati sa intertina relatii sexuale, ca mai intretinusera si anterior relatii sexuale cu straini in vederea procurarii de bani sau bunuri.

Partile vatamate atesta si lipsa vreunei negocieri cu privire la actele sexuale ce urmau a fi intretinute sau cu privire la contraprestatia datorata de inculpati, actele sexuale fiind astfel consimtite de ambele parti, neexistand nicio conditionare a actului sexual, anterioara sau ulterioara acestuia, de o contraprestatie.

Subsemnatii am crezut in tot timpul ca toate persoanele cunoscute sunt trecute de 16 ani, ca tot ceea ce se intampla reprezinta vointa tuturor celor implicate si ca nu exista repercusiuni negative, starea de eroare fiind dealtfel mentinuta inclusiv de catre organele de urmarire penala prin activitatea ilegala.

Persoane vatamate din prezenta cauza au continuat sa ne contacteze prin intermediul site-ului Facebook.com, trimittandu-ne mesaje in care ne mentionau ca duc o viata grea, ca le este dor de noi, ca au nevoie de ajutorul nostru si ne-au rugat sa ne intoarcem, sa-i ajutam.

Cu ocazia venirilor noastre succesive partile vatamate, mai precis Stanciu si Schitz, ne-au solicitat in repetate randuri sa intretinem relatii sexuale cu ei, in sensul de le efectua felatii.

Acestea sunt in continuare aspecte ce atrag noi dubii asupra legalitatii urmarii penale, asupra cui a demarat activitatea infractionala, fie ca au fost partile vatamate, partile vatamate fortate de organele de urmarire penal sau inculpatii.

Trebuie de asemenea luat in considerare si ca partile vatamate au un trecut infractional, ca acestea erau cunoscute anterior urmaririi penale de catre organele de politie, ca in cadrul declaratiilor si posibil a altor acte de procedura partile vatamate nu au fost asistate nici de psiholog si nici de avocati.

Apreciem ca fata de aceste argumente nu se poate decat concluziona ca activitatea organelor de urmarire penala este una nelegala, care a despasit dispozitiile procedural si care a urmarit producerea de dovezi si nu descoperirea acestora.

Fata de declaratiile persoanelor audiate din cursul urmaririi penale facem urmatoare mentiuni ce vor demonstra nelegalitatea acestora precum si caracterul lor indoielnic si al aspectelor retinute.

Consideram ca unele dintre aceste declaratii sunt false neputand, la acest moment si fara verificari suplimentare din partea instantei, preciza care sunt reale si care nu.

Invederam in acest sens faptul ca niciuna din declaratiile existente la dosarul cauzei nu este olografa. Totodata organele de urmarire penala nu fac niciun fel de mentiune cu privire la capacitatea efectiva a persoanelor audiate de a serie sau despre posibilitatea lor de a declara in scris.

De altfel toate persoanele audiate atesta ca au citit si inteles cuprinsul declaratiilor si ca le sustin, cu toate acestea neregasindu-se sintagma

precizata, in scriere olografa pe niciuna dintre declaratiile partilor vatamate si a martorilor.

Aceasta lipsa a declaratiilor olografe dobandeste importanta in circumstantele in care multe dintre declaratiile partilor vatamate si a martorilor, contin semnături diferite între declaratiile aceleiasi persoane.

In acelasi sens suspicios si nelegal este de asemenea faptul ca organele de urmarire penala nu fac precizarile necesare fata de inregistrările audio-video a declaratiilor.

Concluzionam ca organele de politie si reprezentantul Ministerului Public nu consemneaza motive sau precizari ce au determinat cauzele ce au facut necesara inregistrarea unei declaratii.

In acelasi mod nici nu se regasesc in cuprinsul declaratiilor sau in alte inscrieri nici motivatii, legale, pentru care nu s-au inregistrat celelalte declaratii.

Aceste aspecte atrag incertitudinea asupra legalitatii actelor in cazua, in unele cazuri ajungandu-se chiar la nulitatea acestora ca urmare a evidentelor lipsuri.

Strimbu Constantin depune declaratie in fata organelor de urmarire penala in datele de 10.03.2015, 26.05.2015, **13.06.2015** si 18.09.2015.

Dintre aceste declaratii doar cea din **13.06.2015** este singura inregistrata cu mijloace audio-video.

Chiar daca dispozitiile codului de procedura penala permit organelor de urmarire alegerea situatiilor cand sa se efectueze aceste inregistrari, aceste decizii trebuiesc motivate, conform acelorasi dispozitii procedurale

Astfel organele de politie si reprezentantul Ministerului Public nu fac precizari pentru a se determina cauzele ce au facut necesara inregistrarea declaratiei din 13.06.2015.

In acelasi mod lacunar si nelegal este privita si alegerea neinregistrarii declaratiilor din 10.03.2015, 26.05.2015 si 18.09.2015, neregasindu-se in cuprinsul lor sau in alte inscrieri motivatii, legale pentru care nu s-au inregistrat declaratiile.

In prima pagina a declaratiei lui Strimbu apare o semnatura ulterior, in paginile 2-6, fiind o alta semnatura.

Declaratiile acestuia sunt pline de contradictii cu privire la evenimentele fata de care este audiat. Acesta declara intr-una din declaratii ca a intretinut relatii sexuale cu inculp, apoi revine si declara ca nu a intretinut relatii sexual.

Acesta se contrazice si cu privire la participarea la evenimentele descrise, uneori precizand ca fost parte, alte ori ca a fost evacuate de inculpati pe motivul varstei, nefiind astfel prezent.

Declaratia lui Strimbu contine de asemenea date nereale si incorecte. Acesta nu isi cunoaste corect propria varsta sau momentul producerii evenimentelor, calculele sale cu privire la data producerii evenimentelor declarate si plasarea lor temporala fiind incorecte.

Diferentele astfel rezultate din comporarea coordonatelor temporale, regasite in declaratiile acestuia, sunt uneori de peste doi ani.

Fata de trecutul acestuia marcat de consumul de aurolac si droguri, de persistenta intro conduit infractionala aduce adevarate dubii, ce apreciem ca atrag nulitatea sau cel putin un dubiu asupra corectitudinii, veridicitatii si acuratetii lor.

In declaratia din 26.05.2015, la fila 9, acesta precizeaza ca in 2010 avea 13 ani, pe cand in declaratia din 10.03.2015 precizeaza ca in anul 2008 avea 12 ani.

Fata de declaratiile numitului Stanciu din datele de 11.03.2015, 11.06.2015, 19.06.2015, 17.09.2015 invederam urmatoarele.

Dintre toate aceste declaratii doar cea din data de 11.06.2015 este inregistrata, organele de politie si reprezentantul Ministerului Public nefacand precizari pentru a se determina cauzele ce au facut necesara inregistrarea declaratiei si neregasindu-se in cuprinsul lor sau in alte inscrisuri motivatii, legale pentru care nu s-au inregistrat celelalte declaratii.

Si acest martor ofera o sumedenie de contradictii in declaratiile sale, cu privire la aspecte de maxima importanta fata faptele retinute in sarcina inculpatilor.

Astfel Stanciu se contrazice in cunoasterea motivului pentru care a fost invitat de inculpatii in resedinta lor.

In prima declaratie precizeaza ca stie expres ce vor strainii cand il invita la ei in resedinta, adica sa-i ofere sex oral lui Stanciu, pentru ca ulterior sa revina si sa arate ca abia cand a ajuns la inculpati a fost informat de acesta cu privire la scopul vizitei.

Declaratiile din data de 11.03 si 11.06.2015 contin un tip de semnatura in dreptul martorului, declaratia din 19.06.2015, la martor apare alta semnatura fata de cea anterioara, iar in declaratia din 17.09.2015 apare o a 3 semnatura in dreptul martorului.

De altfel semnatura matorului Stanciu din declaratia din 17.09.2015 contine elemente ce ne ridica suspiciunea rezonabila ca ar apartine persoanei ce a semnat pentru Strimbu unele pagini din declaratiile sale.

Fata de declaratiile numitului Ifrim George Marius Liviu din datele de 13.06.2015, 18.09.2015 precizam urmatoarele.

Declaratiile acestuia prezinta de asemenea contradictii cu privire la coordonatele temporare, nu contin stampila avocatului desemnat din oficiu sau numarul delegatiei sale.

La dosarul cauzei, la o data mult anterioara inceperii urmaririi penale din prezenta cauza (21.02.2014), numitul Stanciu declara despre incidente petrecute de asemenea anterior urmaririi penale din prezenta cauza.

Astfel acesta declara despre locatia numita "BLIDA", despre intalnirile cu persoane straine pentru sex, despre un incident violent, in sensul unei altercatii intre alti straini decat inculpatii si acesta si alte persoane defavorizate.

Incidentul astfel declarat prezinta toate detaliile incidentului ce s-a dorit transpus in sarcina inculpatilor, presupus petrecut tot in cadrul locatiei "BLIDA".

Avand in vedere ca aceasta declaratie este anterioara perioadei fata de care sunt invinuiti inculpatii, rezulta ca declaratiile din cadrul urmaririi penale din prezenta cauza vizeaza in fapt alte persoane si altfe fapte.

Aceasta declaratie priveste in speta faptele numitului Mario, cunoscut ca Reto Wenk, judecat in cauza 47279/3/2015 de pe rolul Tribunalului si Curtii de apel Bucuresti. Este posibil ca aceste declaratii sa priveasca si fapte mai vechi, precum cele judecate in cauza 29662/3/2014.

Deoarece declaratiile numitului Stanciu prezinta semnaturi diferite, date contradictorii si privesc altfe fapte, apreciem ca acestea sunt nelegale, neconcludente si neutile cauzei.

Fata de declaratiile numitului Dancs Ionut Alexandru din datele de 21.05.2015, 12.06.2015, 19.06.2015 si 17.09.2015 precizam urmatoarele.

Declaratia din data de 17.09.2015 contine o cu totul alta semnatura fata de celelalte declaratii, atragandu-se astfel dubiul si necesitatea efectuarii verificarilor asupra cui a semnat declaratiile in cauza.

Doar primele doua declaratii au fost inregistrate, organele de politie si reprezentantul Ministerului Public nefacand precizari pentru a se determina cauzele ce au facut necesara inregistrarea declaratiei si neregasindu-se in cuprinsul lor sau in alte inscrisuri motivatii, legale pentru care nu s-au inregistrat celelalte declaratii.

Fata de declaratiile numitului Schitz David Nicolae din datele de 13.06.2015, 17.09.2015 precizam urmatoarele.

Declaratiile acestuia sunt de asemenea presarate cu o multitudine de contradictii, reveniri si schimbari asupra celor mentionate.

Ca urmare consideram ca si aceste declaratii ridica veridice semen de intrebare asupra acuratetii lor.

De altfel toate declaratiile martorilor si partilor vatamate ar trebui apreciate sub rezerva dubiilor, intrucat la dosar se ragasesc inscrisuri medicale precum si analize psiho-sociale ale acestora.

Aceste inscrisuri atesta consumul de droguri precum si de aurolac, comportamentul infractional, gradul scazut de dezvoltare, posibilitatile lor reduse de relatare si drept urmare confera declaratiilor in cauza un grad avansat de incertitudine.

Toti martorii sunt cunoscuti consumatori de droguri, atesta consumul zilnic de aurolac si de alte substante, sunt urmariti de organele penale in cadrul acestor momente in care se consuma droguri si apoi sunt audiati, deasemenea sub influenta diverselor substante.

Drept urmare, dat fiind situatia persoanelor audiate apreciem ca nu puteti lua in considerare aceste mijloace de proba, atata timp cat nu aveti certitudinea asupra starii lor de la momentul declaratiilor.

Contradictiile astfel enumerate sunt adancite si mai mult prin depozitiile partilor vatamate, din data de 07.09.2015 din fata Tribunalului Bucuresti, care atesta si se coroboreaza cu plangerile inculpatilor fata de actele de violenta si tortura efectuate de organele de urmarire penala in vederea descoperirii de probe si in vederea obtinerii unei recunoasteri din partea inculpatilor.

Procese verbale intocmite de organele de urmarire, cu ocazia efectuarii diverselor activitati de cercetare si urmarire, reprezinta de asemenea un mijloc de proba ce a fost administrat conditii de nelegalitate.

Invederam instantei, cu titlu de exemplu, **procesul verbal** de perchezitie informatica din data de **07.09.2015**. Acest in scris, dupa cum se observa s-a intocmit fara respectarea dreptului la aparare, la un proces echitabil si la egalitate de arme.

Procesul verbal din 07.09.2015 a fost incheiat in lipsa prezentei unui traducator sau interpret autorizat de limba germana.

Traducerile au fost efectuate in cauza, la acel moment de catre avocatul inculpatilor, presupus cunosctor de limba germana.

Desi nu se contesta calitatile avocatului de a vorbi limba germana, se contesta acuratetea acestei traduceri, astfel efectuate.

Viciul invocat prezinta importanta in conditiile in care, ulterior acestei date, inculpatii au reziliat contractul de asistenta cu avocatul Usatai, ca urmare a nerespectarii obligatiilor contractuale stabilite in sarcina avocatului.

Efectuarea acestor operatiuni de catre organele de urmarire penala, fara prezenta unui traducator autorizat, atrag nulitatea actului in cauza.

Este de mentionat ca in cauza fusesera deja numiti interpreti, existau autorizatiile depuse de acestia la dosar si nici nu se precizeaza vreun motiv care sa fi dus la imposibilitatea prezentei unui interpret autorizat.

Traducerea astfel efectuata de catre avocatul Usatai nu indeplineste cerintele unei traduceri legale, nu constituie o modalitate suficienta de asigurare a dreptului la aparare si ca urmare este nula.

Procese verbale de consemnare a inregistrarilor efectuate in cauza, cu precizare directa asupra traducerilor conversatiilor subsemnatilor inculpati, apreciem ca acestea nu sunt conforme cu realitatea.

In acest mod invederam instantei ca aceste transcrieri nu sunt complete lipsind pasaje din conversatie, traducerile lipsesc cu desvarsire sub auspiciul lipsei de claritate a inregistrarii.

In cazurile in care s-a reusit traducerea, aceasta a fost efectuata in mod deficitar si eronat, retinandu-se in sarcina noastra alte aspecte decat cele reale si care se presupune a fi inregistrate pe suporturile de la dosar.

Nici macar declaratiile subsemnatilor din cadrul urmaririi penale nu au fost traduse conform cu realitatea, aspecte ce vor fi evidentiata cu prilejul reaudierii si vizionarii inregistrarilor impreuna cu interpretul desemnat in cauza.

Procesul verbal de perchezitie din data de 13.06.2015, mandatul in baza caruia a fost efectuata perchezitia reprezinta alte doua acte de procedura ce au fost intocmite fara respectarea dreptului la aparare si la un process echitabil.

Astfel organele de urmarire penala aveau cunostinta despre nationalitatea subsemnatilor si despre limba vorbita, in speta limba germana.

Cu toate acestea actele mentionate mai sus nu au fost traduse sau macar intocmite in prezenta unui traducator autorizat, conform dispozitiilor legale.

Comunicarea s-a facut in alta limba decat cea materna, atat a organelor de urmarire cat si a inculpatilor.

Neregularitatile indicate mai sus, in intocmirea proceselor verbale emanand de la organele de urmarire penala, atrag si nelegalitatea unor inscrieri dobandite, in mod subsecvent, din realizarea acestor procese verbale si a operatiunilor descrise.

Procesul verbal din 07.09.2015 de perchezitie informatica, intocmit in coditii de nelegalitate, in sensul lipsei unui traducator autorizat care sa asiste inculpatii, se completeaza cu mijloacele de proba ce sunt invocate a fi fost descoperite si administrate cu aceasta ocazie.

In urma acestui proces verbal, organele de urmarie penala pretind ca au descoperit imagini si discutii cu privire la faptele pentru care inculpatii sunt judecati.

Ori aceste descoperiri sau probe sunt lovite de nulitatea absoluta subsecventa nulitatii procesului verbal de perchezitie informatica din care emana.

Mai mult acestea nu sunt nici concludente si utile cauzei, prezentand persoane diferite de cele din cauza, iar in putinele instante in care privesc partile, acestea nu aduc informatii care sa sustina acuzarea.

Declaratiile martorilor si ale partilor vatamate precum si procesele verbale de consemnare a inregistrarilor, inregistrările audio-video sunt viciate si ca urmare nelegale datorita incalcarii dispozitiilor art. 101 si art. 102 Cod Procedura Penala.

Astfel apreciem ca intreaga procedura de urmarire penala efectuata in cauza este lovita de nulitate, probele obtinute in prezenta cauza fiind probe obtinute in mod nelegal, incalcarile vizand dispozitiile art. 101 alin 3.

In atare situatie invederam intantei de judecata intocmai actul de sesizare din oficiu din data de 26.01.2015.

Conform acestuia organele s-au sesizat cu privire la fapte ce au fost produse in anul 2013, perioada anterioara celei pentru care sunt cercetati si judecati inculpatii.

De asemenea se poate constata ca materialul ce a stat la baza autosesizarii, in speta filmul "Sandro meet in the park", a fost realizat de o alta persoana, Reto Wenk, cu un an inainte de prima venire a inculpatilor in tara.

Cu toate acestea, organele de urmarire penala au continuat urmarirea prin permiterea partilor vatamate sa continue activitatile obisnuite, activitati care la randul lor cumuleaza elementele constitutive ale mai multor infractiuni.

Toate aceste aspecte se pot deduce din declaratiile partilor vatamate si ale martorilor, declaratii ce atesta in realitate fapte petrecute anterior lunii august 2014, cand inculpatii au sosit in Romania. In consecinta aceste fapte cad in sarcina altor persoane decat inculpatii, fiind savarsite inainte de venirea acestora in Romania.

Totodata producerea acestor fapte inainte de venirea inculpatilor in Romania pentru prima data atrage asupra declaratiilor ce le atesta un dubiu rezonabil cu privire la acuratetea declaratiilor, plasarea lor temporala si cu privire la persoanele culpabile.

In acelasi fel, din probatoriu, se deduce si concluzia certa ca acest film a fost efectuat cu alte dispozitive decat cele apartinand inculpatilor si fata de persoane necunoscute de catre inculpati.

Fotografiile extrase din acest film nu privesc obiectul prezentei cauze, fiind folosite, in mod nelegal, in scopul cresterii virtuale a gravitatii faptelor retinute in sarcina inculpatilor.

Aceste fotografii, 14 la numar, reprezinta incercarea organelor de urmarire penala de incadrare a faptelor retinute inculpatilor in cadrul infractiunilor prevazute de disp. art. 374 Cod Penal.

In lipsa acestei probe, care dupa cum am mentionat nu vizeaza cauza, acuzatiile aduse in lumina art. 374 Cod Penal sunt nedovedite, neexistand alt mijloc de proba care sa evidentieze fapte ce se subscriu acestor prevederi.

In consecinta organele de urmarire penala cunosteau incepand cu luna ianuarie 2015 despre fapte penale comise in anul 2013.

Ca urmare sesizarea si extinderea urmaririi penale, fata de inculpatii din prezenta cauza, ca urmare a producerii de fapte penale ce intrunesc elementele infractiunii prevazute de art. 374 Cod Penal nu este legala, neexistand nici la acel moment si nici la acesta dovezi care sa ridice suspiciunea rezonabila cu privire la producerea faptelor retinute.

In schimb organele de urmarire, in continuarea cercetarii, au folosit si indemnati martorii si partile vatamate din dosar sa comita infractiuni sau sa determine comiterea de infractiuni de catre cetateni straini.

Printre aceste persoane se regasesc si inculpatii, carora, dupa inceperea urmaririi penale din ianuarie 2015, le-a fost solicitata venirea in Romania in scopul comiterii de infractiuni.

Fata de aceste momente facem precizarea ca **solicitarile partilor vatamate** fata de inculpati, ca acestia sa se intoarca in Romania, survin dupa declansarea urmaririi penale si dupa obtinerea mandatelor de supraveghere tehnica prin interceptare.

Aspectele mai sus enuntate se regasesc in cuprinsul declaratiilor existente la dosar precum si in cadrul inscriurilor si pozelor ce atesta mesaje transcrise, capturi de ecran.

Nici nu poate fi negat acest aspect avand in vedere ca toti martorii isi recunosc trecutul infractional, consumul de droguri si relatiile sexuale intretinute cu diverse persoane, unele straini, in schimbul diverselor castiguri.

Martorii declara constant ca sunt consumatori de aurolac sau alte droguri, antecedentele acestora fiind cunoscute de catre organele de urmarire, martorii nesfiindu-se sa precizeze liber ca urmeaza sa se intoarca fie sa comita infractiuni, fie la inculpatii cercetati pentru a continua producerea de fapte precum cele cercetate.

La fel au permis partilor vatamate, ca inainte si dupa audieri, sa se intoarca in resedinta inculpatilor cu scopul de a ii determina pe acestia sa comita in continuare infractiuni.

Invederam in acest sens declaratiile numitilor Strimbu, Stanciu, Schitz, Ifrim si Dancs din perioada iunie 2015, declaratii in care se precizeaza in mod expres ca declarantii urmeaza sa se intoarca in diverse locatii, cu sau fara inculpati, pentru a comite fapte ce pot constitui infractiuni sau sa determine comiterea lor.

Avand in vedere multitudinea de probe administrate, cel putin pana la data de 09.06.2015, apreciem ca organele de urmarire detineau suficiente probe pentru a ajunge la o solutie corecta.

In schimb urmarirea penala a fost in mod constant condusa prin utilizarea de metode inoioelnice, uneori nelegale, ce in integralitatea lor atrag un veritabil si just carater injust.

Organelor de urmarire nu le era necesar permiterea comiterii de infractiuni, pentru inca 3 zile, doar pentru a agrava situatia inculpatilor, in acest fel incalcand principiul si scopul preventiv al legii penale.

La fel organelor de urmarire nu le era nici necesar si nici util sa permita matorilor si partilor vatamate sa comita infractiuni sau sa continue sa fie victimele unor infractiuni pe o perioada de cel putin jumate de an din anul 2015.

Ca urmare a acestui dubiu rezonabil asupra corectitudinii efectuarii urmaririi penale, ce decurge din permiterea si chiar instigarea la comiterea de infractiuni sau la a continua a fi parte vatamata in prezenta cauza, coroborat si cu viciile probatoriul, mentionate anterior, conduc la o deplina stare de nelegalitate a probatoriului din cauza.

In acelasi mod consideram ca permiterea si inlesnirea mentinerii partilor vatamate in starea de pericol invocata de acuzare, se datoreaza intocmai practicilor nelegale ale organelor de urmarire.

De asemenea este mai cu atat mai grav este prejudiciul si starea de pericol astfel cauzata prin conduita organelor de urmarire, comise cu intentie deplina,

decat faptele retinute in sarcina inculpatilor, acte comise dupa cum s-a precizat fara intentia ceruta de lege.

Aceleasi aspecte de nelegalitate si de incalcare a disp. art. 101 Cod Procedura Penala se pot observa din studierea inregistrarilor video existente la dosar.

Faptul ca inculpatii se afla si in prezent in stare de arest si in stare de judecata nu face decat sa dovedeasca ca atat judecatorii desemnati in cauza cat si procurorii ce au participat la cercetarea penala si la judecarea cauzei nu si-au respectat obligatiile profesionale si nu au analizat in mod legal probatoriul existent.

Facem aceste aprecieri intrucat filmarile existente la dosar fac dovada practicilor ilegale intrebuintate de organele de cercetare penala, prin nerespectarea mandatelor de urmarire si prin montarea unor dispozitive ilegale si nepermise de urmarire precum si prin influentarea martorilor si a partilor vatamate in sensul comiterii de infractiuni si a determinarii inculpatilor la comiterea de infractiuni.

Invederam instantei ca filmarile efectuate de organele de politie nu au fost efectuate conform mandatelor emise, prin montarea de aparatura de supraveghere in imobilul inchiriat de inculpati, ci prin montarea unei camera de filmat in ghiozdanul uneia dintre partile vatamate.

Aceste aspecte sunt perfect evidente in filmarea existent la dosar si purtand denumirea 2015-06-12 22-14-00 2015-06-12 22-16-16.mp4, unde de la minutul 00:58, se poate observa cum camera inregistreaza miscari ale imaginii ca urmare a miscarii ghiozdanului in care aceasta era amplasata.

Camera, inregistrand si format audio, captureaza incepand cu acelasi cadru si sunetele deschiderii fermoarului ghiozdanului, de catre una dintre partile vatamate, fiind cu atat mai evident ca miscarea camerei de filmat se datoreaza amplasarii nelegale a acesteia, in ghiozdanul partii vatamate.

In consecinta apreciem ca probatoriu este nelegal ca urmare a folosirii unor practici nelegale in vederea obtinerii de probe, in sensul indemnarii si inlesnirii comiterii de infractiuni de catre persoanele implicate in cauza, incalcandu-se astfel disp. art. 102 alin. 3 Cod Procedura Penala.

In consecinta, pentru motivele indicate mai sus, mai exact traduceri nelegale in si din limba germana, declaratii cu semnaturi diferite apartinand aceleiasi persoane, inscrisuri si poze obtinute in mod nelegal, folosirea de practice nelegale de organele de urmarire, conduc la nelegalitatea probatoriului administrat si nulitatea acestuia.

Ca urmare a constatarii nulitatii probatoriului administrat apreciem ca si rechizitoriul din data de 04.11.2015 din dosarul de urmarire penala 310D/P/2015 este nul ca urmare a fundamentarii pe un probatoriu nelegal obtinut.

Nelegalitatile mentionate mai sus continua sa bantuie cauza si dupa terminarea urmaririi penale, cu ocazia judecarii in camera preliminara.

Astfel comunicările efectuate de instanța către inculpați s-au desfășurat în limba română, fără a exista o traducere corectă a procedurilor iar citațiile și adresele emise de instanța nefiind traduse în limba germană.

La data de 09.11.2015 ne-a fost înmănat un rechizitoriu a cărui traducere am contestat-o și susținem în continuare ca este greșită, incorectă gramatical și contextual, cu unele pasaje netraduse și inutilizabile din punct de vedere juridic.

Învederăm și faptul că asistenta juridică ce ne-a fost asigurată a fost una defectuoasă, neîndeplind rigorile legii române și ale dreptului comunitar, ce am contestat-o, depunând inclusiv plângeri penale față de acești avocați.

De asemenea timpul acordat de instanța de judecată în vederea ridicării de excepții sau contestării legalității probatoriului a fost unul infim raportat la complexitatea cauzei.

Cu atât mai mult, timpul efectiv de pregătire a apărării a fost redus în continuare, atât din lipsa traducerilor în limba germană, cât și din cauza carentelor apărării ce ne-a fost asigurată.

Astfel subsemnatii am fost în imposibilitate pregătirii unei apărări veridice și efective, față de un probatoriu ce îl apreciem a fi nelegal. Această concluzie se deprinde din conduita apărării noastre ce nu a înțeles să sesizeze instanța cu niciunul din punctele indicate prin cererile înregistrate ulterior datei de 18.05.2016.

Reiterăm faptul că, cel puțin parțial, probatoriul administrat în cauză a fost administrat prin încălcarea dispozițiilor art. 101 alin. 3 Cod Procedura Penală.

La fel învederăm nelegalitatea declarațiilor menționate mai sus în cuprinsul cărora se regăsesc semnături diferite ale aceleiași persoane.

Atragem atenția asupra proceselor verbale întocmite în lipsa unui interpret autorizat precum și traducerile efectuate cu întârziere sau în mod greșit, traduceri ce au condus la nerespectarea dreptului la apărare precum și la un proces legal și echitabil.

Ca urmare a ridicării acestor dubii asupra legalității actelor de urmărire penală contestate, apreciem că nici reținerile parchetului sau ale instanțelor, anterior sesizate cu diverse probleme în cauză ce ne privește, nu sunt temeinice și nu se impun a fi menținute.

Ca urmare a acestei situații de fapt, prezentată mai sus și a aspectelor de nelegalitate a cercetării penale din prezenta cauză, apreciem că nici măsurile preventive nu sunt justificate, atâta timp cât acestea s-au întemeiat pe un probatoriu nelegal administrat.

Trebuie reținut că temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a inculpaților s-au schimbat, deoarece aceștia sunt arestați de aproape un an în cauză, măsura fundamentată pe probe obținute în mod nelegal, pe probe ce nu privesc prezenta cauză (filmul din 2013 în baza căruia organele abilitate s-au autosesizat).

Cu atat mai mult se intareste aceasta concluzie daca se ia in considerare ca in aceasta perioada de 1 an organele abilitate nu au facut masuri nici pentru indreptarea erorilor si nici pentru preintampinarea aparitiei lor.

De asemenea, un probatoriu asupra caruia planeaza dubiul, ce reiese din motivatia de mai sus, nu poate fi considerat un probatoriu care sa creeze suspiciunea rezonabila in baza careia sa se dispuna luarea masurii arestului preventiv.

Măsura arestului preventiv nu poate fi perpetuată la nesfârșit pentru că, fiind o măsură preventivă are un caracter temporar/vremelnic, ce a fost prevăzut de legiuitor pentru a răspunde scopului menționat la art. 202 Cod Procedura Penală.

Cum în cauză urmărirea penală este finalizată, punerea în libertate a inculpatilor nu ar împiedica buna desfășurare în continuare a procesului penal, nefiind dovedit riscul ca acestia să se sustragă de la judecată, sa influenteze cursul judecatii sau sa comita noi infractiuni.

Conform disp. art. 202 alin.1 Cod Procedura Penală, o masura preventiva poate fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

Acest articol se completeaza cu disp. alin. 2 care invedereaza ca nicio măsură preventivă nu poate fi dispusă, confirmată, prelungită sau menținută dacă există o cauză care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale.

Articolul 203 alin. 6 Cod Procedura Penală impune, drept garantie impotriva unei detentii injuste, ilegale, neproportionata cu situatia de fapt, ca instanta, atunci cand decide luarea, mentinerea sau prelungirea unei masuri preventive sa isi motiveze decizia printr-o incheiere.

In prezenta cauza se poate lesne observa ca incheierile de mentinere a masurii arestului preventiv nu indeplinesc cerintele legale, nefiind motivate, aparenta expunere de motive fiind intocmai preluata si plagiata din incheierile anterioare, unele pronuntate de cu totul alti judecatori, pe baza a cu totul alte discutii purtate si aparari invocate.

Apreciem ca simpla expunere, prin copiere din incheierile anterioare si rechizitoriu, nu reprezinta o motivare legala si temeinica, nici in lumina legii interne si nici in cea a aquis-ului comunitar, in baza caruia Romania a suferit deja nenumarate condamnari la CEDO.

Raportandu-ne in concret la masura arestului preventiv, astfel cum este ea prevazuta de disp. art. 223 Cod Procedura Penală, aceasta cunoaste coordonate completatoare dispozitiilor art. 202 Cod Procedura Penală, prin care legiuitorul limteaza situatiile in care se poate dispune aceasta masura.

Astfel, pe langa conditia existentei de probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune, pentru a se dispune masura arestului preventiv trebuie indeplinite în mod cumulativ una dintre cele patru motive conditii esentiale, prevazute de disp. art. 223 alin. 1 Cod Procedura Penala.

Legiutorul instituie în sarcina acuzarii sa demonstreze ca persoana fata de care se cere luarea unei masuri prezinta riscul sustragerii de la cercetarea sa, ca se incercarea influentarea cursului dosarului fie prin influentarea probelor fie a partilor din dosar sau ca exista probe ca acesta a mai comis o alta fapta sau va comite o alta fapta.

Prevederile de mai sus sunt, de asemenea, completate de disp. art. 238 Cod Procedura Penala, care în cuprinsul alin. 1 prevad ca "arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă... pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, pentru aceleași temeiuri și în aceleași condiții ca și arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți în cursul urmăririi penale."

In schimb art. 238 alin. 3 Cod Procedura Penala stabileste limitarea ca "față de inculpatul care a mai fost anterior arestat preventiv în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecății, se poate dispune din nou această măsură numai dacă au intervenit temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate."

În atare situație, simpla menținere a măsurii preventive prin încheierea judecătorului delegat în cauza 39686/3/2015, doar prin consemnarea ca motivele avute în vedere la momentul luării măsurii arestului preventiv (14.06.2015) se mențin, nu reprezintă o motivare legală și niciuna care să prezinte, conform cerințelor CEDO, motivele pentru care s-a dispus menținerea și care din cele patru (4) condiții accesorii se mențin.

De altfel, copierea motivărilor din încheierile anterioare de menținere a măsurii arestului preventiv, nu doar că ne privează de stabilirea probelor și situațiilor ce au creat necesitatea instituirii măsurii, dar nici nu servește scopului legii penale, de îndrumare și îndreptare a comportamentului deviant, nefiind indicate motivele ce fac alte măsuri preventive inoportune sau de ce măsura admisă până la fiecare încheiere de menținere nu și-a atins scopul.

Este aberant, nelegal și inuman să supui o persoană la o măsură preventivă, în cazul de față și privativa de libertate, pentru o perioadă extinsă de timp, în lumina dubiului unui probatoriu administrat nelegal și să menții acea măsură pentru mai bine de 1 an, deși aceasta nu înlătură niciun pericol și nici nu repune partile în situația anterioară.

În același timp învederam că privarea de libertate a inculpaților din prezenta cauză nu are cum să reducă pericolul social față de unele fapte penale, care de altfel nici nu au fost comise de prezenții inculpați, când aceleași fapte penale sunt comise, uneori față de aceleași partii vătămate, ulterior arstării preventive a inculpaților.

În acest sens învederam instanței cazurile de trafic de minori, savarsite în cadrul Casei de copii Pinocchio și altele, aceeași casa de copii din prezenta cauză, din cursul anului 2016, înfaptuite tocmai de angajații instituțiilor în cauză (<http://bucurestiul.ro/7-angajati-de-la-protectia-copilului-sector-1-arestati>).

Articolul 238 alin. 3 Cod Procedura Penală reprezintă asigurarea impusă de legiutor organelor de cercetare penală și judecătorească de a nu supune persoanele la arestări injuste și excesiv de lungi, disproporționate cu faptele sale.

Prin aceleși dispoziții procedurale se garantează în același timp și celeritatea desfășurării unei cauze, fiind inumană ținerea persoanei acuzate în stare de detenție până la finalizarea cercetărilor doar pentru a se oferi timpul necesar organelor să își finalizeze procedurile.

Durata arestului trebuie să fie rezonabilă și apreciată, nu în raport de complexitatea anchetei penale, ci de gradul de pericol inculpatului, măsura preventivă netrebuiind a fi interpretată și administrată ca o pedeapsă, chiar și parțială.

În ceea ce privește România, o problemă asupra căreia CEDO s-a pronunțat în mai multe rânduri, a fost aceea a nemotivării reținerii sau arestării de către autoritățile statului, acestea din urmă mulțumindu-se să facă o trimitere generică la textul de lege aplicabil.

În acest sens putem aduce în discuție cauza Hussain c. România în care reclamantul, deținut într-un centru special în vederea expulzării, nu a avut posibilitatea de a cunoaște motivul reținerii, durata acesteia și nici drepturile și obligațiile prevăzute străinilor aflați în astfel de situații, deși o astfel de comunicare era consacrată în dreptul intern, privind regimul străinilor în România. În aceste condiții, Curtea a concluzionat că detenția reclamantului în Centrul de Tranzit Otopeni în perioada 1-17 august 2001 nu a fost conformă cu dreptul intern, fiind vorba de o violare a art. 5.

Aceeași situație se regăsește și în prezenta cauză, 39686/3/2015, instanțele de judecată neprocedând conform legii la traducerea actelor dosarului în limba inculpaților, neasigurându-le astfel dreptul la un proces echitabil, în consecință arestarea acestora fiind de asemenea nelegală.

Mentionăm că nici până la data prezentei cereri completul de judecată investit cu judecarea cauzei 39686/3/2015 nu a comunicat inculpaților încheierea de menținere a arestului preventiv, din data de 01.07.2016, în limba germană.

Tot astfel, în cauza Tase c. România, CEDO a constatat, ca și în alte cauze în care pârât era statul român, că este contrară dispozițiilor legale naționale, practica obișnuită a procurorilor și instanțelor de judecată de a nu menționa motivele concrete pentru dispunerea sau menținerea măsurii arestării preventive, (în special în ceea ce privește pretinsul pericol pentru ordinea publică), deși obligativitatea motivării este consacrată expres în lege.

O practică constatată de Curte în mai multe state, printre care și România, a fost aceea a menținerii stării de arest prin încheieri succesive ce se rezuma la

consemnarea motivelor initiale ce au determinat luarea masurii, astfel încât continuarea menținerii în arest rămâne fără un temei juridic specific.

Raportat la situația României, prezintă importanță cauza Konolos c. România în care Î.C.C.J. a prelungit arestarea preventivă a reclamantului fără a menționa însă durata pentru care fusese prelungită.

Analizând cauza din punct de vedere a dispozițiilor legale interne și a exigențelor art. 5 paragr. 1 din Convenție, Curtea a evidențiat că la data faptelor exista o decizie a Curții Constituționale, obligatorie pentru instanțele interne, ce impunea controlul legalității arestării preventive la fiecare 30 de zile până la soluționarea cauzei, control ce trebuia să fie unul efectiv asupra motivelor pentru care s-a dispus măsura.

O altă garanție împotriva arbitrariului la care facem referire, este aceea a necesității luării măsuri preventive în raport cu circumstanțele cauzei.

În jurisprudența CEDO, necesitatea a fost apreciată ca un criteriu care justifică măsurile privative ori restrictive de libertate, dacă acestea sunt oportune, rezonabile, absolut necesare și strict cerute de împrejurările situației.

În acest context, ilustrativă este hotărârea Curții în cauza Witold Litwa c. Polonia în care Curtea a reținut că detenția unei persoane reprezintă o măsură atât de gravă încât poate fi justificată numai dacă alte măsuri, mai puțin severe, s-au dovedit ineficiente pentru apărarea interesului urmărit.

În consecință, Curtea a considerat că art.5 a fost violat, autoritățile putând lua alte măsuri mai puțin dure împotriva persoanei în cauză.

Calificată în literatura de specialitate drept cea mai gravă măsură procesuală, arestarea preventivă constituie o măsură cu caracter excepțional, ce constă în privarea de libertate a unei persoane înainte de intervenirea unei hotărâri de condamnare, datorită unor rațiuni legate de desfășurarea normală a procesului penal.

Deoarece starea de detenție reprezintă o restrângere importantă a dreptului la libertate al persoanei, luarea măsuri arestării preventive nu se poate face în mod arbitrar și depinde de întrunirea mai multor condiții care au fost riguros stabilite atât în cuprinsul reglementărilor naționale cât și în cele internaționale.

Așa cum s-a arătat în doctrină, această măsură ridică probleme complexe de natură juridică, psihologică și socială, ea putând genera în privința individului o veritabilă prezumție de culpabilitate ce nu se conciliază întotdeauna cu principiul fundamental a prezumției de nevinovăție, dar mai ales ea poate incita judecătorul să pronunțe o pedeapsa cel puțin egală cu durata detenției preventive.

Pornind de la aceste afirmații, trebuie subliniat faptul că arestarea preventivă, deși se aseamănă cu constrângerea realizată prin executarea pedepsei închisorii, reprezintă o măsură ce poate fi dispusă numai din rațiuni procesuale, pe perioada procedurii de tragere la răspundere juridică a persoanei bănuite de săvârșirea unei infracțiuni.

Intrucât ea nu este o pedeapsă ci are o natură esențial administrativ-procesuală, ea nu trebuie să dureze decât atât cât o cere necesitatea procesuală, motiv pentru care avantajele și inconveniente ale arestării preventive trebuie cântărite totdeauna prin raportare concretă la gravitatea faptei și pericolozitatea infractorului, astfel ca ea să își păstreze natura procesuală și să nu se transforme într-o veritabilă pedeapsă anticipată.

Mai mult, CEDO prin jurisprudent sa și Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei prin Recomandarea (2006) 13 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind arestarea preventivă, condițiile de executare ale acesteia și garanțiile contra abuzurilor, adoptată la data de 27 septembrie 2006, statuează ca persoanele suspectate de o infracțiune (...) să fie reținute în detenție; reținerea și detenția se va aplica numai atunci când acest lucru este strict necesar și ca o măsură de ultimă instanță.

Prin urmare, art. 5 din Convenție impune jurisdicțiilor naționale, ca în situația în care analizează necesitatea dispunerii sau prelungirii arestării preventive să ia în considerare posibilitatea aplicării unor măsuri alternative prevăzute de legislația națională.

Referitor la acest aspect în cauza Mihuță c. România Curtea Europeană a constatat, printre altele, o încălcarea art. 5 alin. 3 din Convenție deoarece instanțele naționale, sesizate fiind cu mai multe cereri de punere în libertate, au procedat la respingerea acestora fără a lua în calcul posibilitatea aplicării unor măsuri alternative.

Invocam și hotărârea pronunțată de Marea Cameră a Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza nr. 23755/07 Buzadji împotriva Republicii Moldova, ce a hotărât, în unanimitate, că a fost încălcat art. 5 § 3 (dreptul la libertate și siguranță) din Convenția europeană a drepturilor omului prin faptul că **motivarile aduse de instanțele naționale, pentru dispunerea și prelungirea arestării, au fost stereotipice și abstracte.**

Ori începând cu prima reținere și continuând cu încheierile prin care s-a dispus luarea și menținerea măsurii arestului nu au fost aduse probe noi sub aspectele zadarnicirii aflării adevărului sau desfasurării judecării, ale unei posibile sustrageri, precum nici fapta de posibile comiteri de noi fapte penale.

In acest sens invederăm instanței ca de la reținerea inculpatilor, din data de 13.06.2015, organele de urmărire și instanțele de judecată au avut suficient timp pentru a definitiva rechizitoriul, trimite dosarul în judecată și demararea cercetării judecătorești, astfel încât atât motivele pentru care s-a dispus inițial măsura arestării preventive s-au schimbat în mod evident cât și faptul că nu se evidenciază în mod cencret ce motive încă mai determină menținerea arestării, atrag măsurii la ora actuală un caracter injust.

Pericolul social invocat de acuzare este de asemenea unul virtual marit, după cum am precizat anterior, probatoriul cauzei continuând probe nelegale obținute precum și probe ce privesc alte persoane.

Ori motivarea, sumara si nelegala a instantei de fond ce a dispus prelungirea masurii arestului preventiv, pe considerentele ca se mentin motivele avute in vedere la momentul luarii masurii arestului, nu face decat sa probeze ca masura nu este una utila in cauza de fata.

Mentinerea unei masuri privative de libertate, pe o durata mai mare de un an, de la data de 13.06.2015, nu poate fi considerate utila cauzei din moment ce aceasta nu a inlaturat motivele pentru care a fost dispusa si din moment ce nici alta masura nu a fost incercata.

Dupa cum se prevedea si in art 223 alin. 1 Cod Procedura Penala masura se poate dispune doar daca exista una din cele patru conditii cumulative care ar putea periclita sau ingreuna cercetarea faptelor penale.

In consecinta masura arestului preventiv nu poate fi dispusa pentru o perioada mai mare de 60 de zile, in cursul judecatii, daca nu s-au prezentat probe si motive noi fata de cele avute in vedere anterior, probe care trebuie sa fie de fiecare data noi, neadministrare pana atunci si sa releve fapte noi.

Incheierile anterioare prin care s-a dispus mentinerea arestului preventiv nu cuprind niciunul din aceste considerente, ca urmare nefiind in concordanta cu dispozitiile legale, dobandind astfel un caracter nelegal.

Temeinicia unei incheiri prin care se dispune mentinerea, prelungirea sau luarea masurii arestului preventiv este conferita de probele si motivele pe care se intemeiaza si de considerentele ce vin in sustinere necesitatii acestei masuri, neputandu-se limita, fara o analiza in concret cu fiecare ocazie, la preluarea motivatiei anterioare.

Identitatea de continut si motivatie a incheierilor de luare si mentinere a masurii preventive a arestului creeaza dubiul cu privire la analiza efectiva a probatoriului si daca acesta are capacitatea de a conferi o suspiciune rezonabila cu privire la necesitatea masurii.

De asemenea situatia partilor vatamate nu a fost schimbata in mai bine ca urmare a mentinerii, fata de subsemnatii, a masurii arestului, in consecinta masura arestului preventiv nefiind utila acestui scop. Acestia sunt in continuare dependenti de aurolac sau alte substante, traiesc in continuare in canale si practica prostitutia, fiind traficati, abuzati si uneori folositi ca martori tocmai de organele si institutiile menite sa-i apere.

Un alt aspect ce trebuie avut in vedere de instanta este cel conditiilor de incarcare.

Chiar daca in lumina unor minime necisitati, conditiile de incarcare sunt sub nivelul impus de institutiile europene, sunt in unele situatii nelegale si inhumane, atragand diverse condamnari Romaniei de catre instantele de judecata europene.

Am indicat in acest mod ca de la momentul retinerii am fost abuzati, batuti, aproape violate, situatia datorandu-se nationalitatii noastre, infractiunilor retinute in sarcina noastra si a orientarii sexuale.

In acest mod am sesizat organele abilitate cu plangeri penale precum si cu adrese in care invocam conditiile grele de detentie, ce ne pun viata in primejdie si ne limiteaza dreptul la aparare si la un process echitabil.

Fata cele indicate mai sus apreciem ca am oferit suficiente probe si motive instantei de judecata pentru a aprecia in mod corect asupra gravitatii faptelor, asupra pericolului social al faptei si al subsemnatilor inculpati si pentru a admite cererea noastra si a dispune revocarea masurii arestului preventiv dispusa fata de subsemnatii inculpati in dosarul 39686/3/2015.

In subsidiar, daca veti considera neintemeiata cererea de revocare a masurii preventive, va solicitam inlocuirea masurii preventive a arestului cu una mai usoara, in speta cu arestul la domiciliu

OTTO DANIEL si MATTHIAS MUNDIN
Avocat Alexandru GROSU

DOMNULUI PRESEDINTE AL TRIBUNALULUI BUCURESTI